

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Urarea M. S. Regelui adresată țării prin radio, în noaptea Anului Nou

M. S. Regele a adresat Țării, prin radio, în noaptea Anului Nou, următoarea urare:

În acest prag de An Nou gândul Meu se îndreaptă cu tot dragul către poporul Meu.

Trecem, o știu toți, prin vremuri de îngrijorare, — deci vremuri în care simțământul de solidaritate națională și de unire împrejurul unui singur gând și unei singure credințe, trebuie să fie mai puternic decât oricând.

Eu, care stau neclintit de veghe ca România să păsească hotărât pe calea dezvoltării ei pașnice, simt mai mult decât orișicine această nevoie, ca toate puterile conștiinței ale țării să se pună umăr la umăr și ca aceste nevoi să se împlinescă.

Mă gândesc deci în această clipă în deosebi la acei cari au început acest imperativ și cari s'au strâns fără șovăire într'un singur mănunchiu, doritori de liniște, împăciuire și de mai bine.

Urarea Mea cea mai fierbinte pentru anul ce vine este: ca țara Mea să fie ferită de urgie și să prospereze cât mai mult în dezvoltarea ei pașnică; dar în același timp, această unire sfântă a conștiințelor românești, să ne dea puterea trebuincioasă de a apăra ce este sfântul nostru drept strămoșesc.

Să ne rugăm deci Celui Atotputernic, să ne dăruiască nouă și lumii întregi pacea și buna înțelegere între popoare.

La mulți ani!

Sănătate!

„Să ne rugăm celui Atotputernic“

Fără îndoială că Regele Carol II al României este o personalitate care dă regalității un stil nou, adecvat realităților sociale și psihologice de astăzi. În istoria instituției monarhice, prin Majestatea Sa Regele Carol II începe o nouă epocă. Nouile forme de activitate și manifestare regală, inițiate de Suveranul nostru și cari trezesc atâta mulțumire sinceră și se generalizează îndată, vădesc, într-o împreunare fericită, mult curaj, multă inimă și o înțelepciune fără pereche.

E mult curaj și multă voință în orice ieșire din cadrul atitudinilor obișnuite, mai ales când acestea par a avea o mistică consacrare, cum e cazul cu atitudinile și manifestările regale. Dar dacă ieșirea aceasta din formele obișnuite ar vădi numai curaj, — ar fi lipsită de seriozitate, ar inspira neîncredere, ar descoperi un simplu gust de aventură, de învoire periculoasă pentru continuitatea spirituală a unui neam. Când astfel de manifestări de curaj au la temelie lor și o caldă mișcare de inimă, valoarea lor crește enorm trezind o mare iubire în sufletele supușilor. Dar calitate desăvârșită și putere creatoare de stil câștigă aceste acte, abia când ele sunt și fructul unei judecăți chibzuite, care merge la sâmburele lucrurilor, când învoirea e în spiritul tradiției și se împacă perfect cu demnitatea reală a regalității, manifestarea ei, nouă în formă, nefiind decât o consacrare a unor virtuți de cea mai înaltă noblețe.

Aceste însușiri le are fapta M. Sale de-a se cobori în ziua de Crăciun și de Anul nou în mijlocul ostașilor, de-a se înfrăți cu cei mai umili, dar în fapt cei mai vrednici copii ai

neamului și ai lui Dumnezeu. E nouă această faptă, dar nouțetea ei stă tocmai în descoperirea și reactualizarea tradiției noastre creștinești și în înviorarea semnificației acestei sărbători, care nu aniversează vre-un act de izolare în comoditățile și în ghiftuiala egoistă — cum a devenit pentru cei mai mulți această sărbătoare, — ci actul celei mai uimitoare coborâri din strălucirea cerească în mijlocul necazurilor omenești.

Regele nostru a dat în acest an o nouă pecete sărbătorilor Crăciunului, dar această nouă pecete nu e de cât o restaurare a lor în duhul genuin. Regalitatea ni s'a făcut astfel factorul de restaurare a creștinătății faptice a sărbătorilor. M. Sa Regele, a arătat păturii conducătoare felul cum trebuie să serbeze de aci înainte sărbătorile și cum să practice datinile creștinești. I a arătat că ceea ce a rămas pentru ea doar nume și formă simplă, trebuie umplut de conținutul viu original. M. Sa Regele e propovăduitorul cu fapta al creștinismului în mijlocul poporului Său.

Viața noastră, mai ales a păturii intelectuale în multe privințe înstrăinată, va avea să se resimtă de pilda M. Sale care străbate prin spuma neserioasă a stratului intelectual la fundamentul permanent, serios și adânc al sufletului popular.

M. Sa este în această direcție deplin lucid și înviorător până la capăt. Ducându-se între ostași și mâncând din blidul lor, n'a făcut-o cu gândul — atât de obișnuit — că folosește un simplu prilej formal de odihnă și de hrănire mai bună în mijlocul mai multora. M. Sa între soldați a stăruit

în gândul că zilele acestea sunt zile religioase, zile în cari trebuie să ne ridicăm cu sufletul în rugăciune spre Dumnezeu.

E un lucru ciudat și semnificativ, pe care cred că l-au observat mulți: pe câtă vreme în cuvântările miniștrilor trimiși la aceste sărbători în mijlocul soldaților nu se face pomenire de Iisus Hristos sau de Dumnezeu, M. Sa adresează în toate cuvântările rugă către Atotputernicul.

La Constanța, în ziua de Anul nou, de pildă, M. Sa spune, cu un aer de poruncă par'că: «*Cu toții să ne rugăm Celui de sus, ca să strălucească cât mai repede asupra omenirii razele binecuvântate ale păcii și ale buneii înțelegeri între oameni și popoare*». Iar în urarea adresată poporului în noaptea de Anul nou la fel: «*Să ne rugăm deci*

celui Atotputernic, să ne dăruiască nouă și lumii întregi pacea și buna înțelegere între popoare».

Cu profunditatea unui suflet serios, M. Sa își dă seama că pacea nu se poate restabili și menține fără ajutorul lui Dumnezeu. Unde sunt numai oameni, sunt numai patimi cari se ciocnesc inevitabil, oricât se învăluiesc pentru un timp în mânușile formelor juridice și diplomatice.

Dacă putem îndrăzni să sperăm pacea pentru anul care începe, aceasta o putem face numai punându-ne nădejdea în Dumnezeu și rugându-L să ne-o acorde.

În acest gând M. Sa a atins iarăși sufletul poporului nostru, care se roagă la unison cu Suveranul său prea iubit: Dă-ne Doamne pace!

D. STĂNILOAE

Anul nou la Sibiu

Ziua de început a noului an a fost sărbătorită la Sibiu cu deosebita solemnitate.

După sfânta Liturghie slujită de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Păr. consilier Tr. Scorobet, s'a oficiat în catedrală o slujbă de invocare a Duhului Sfânt de către I. P. S. Mitropolit Nicolae înconjurat de mai mulți preoți, la care au participat reprezentanții tuturor autorităților civile și militare.

La sfârșitul slujbei, în fața catedralei, dl general de divizie G. Leventi comandantul corpului VII armată, a adresat trupeii un cuvânt potrivit cu sărbătoarea, pomenind de dorința de pace a României, dar și de datoria ostașilor de a-i apăra granițele în caz că s'ar atinge cineva de ele.

După aceea a avut loc o recepție la I. P. S. Mitropolit Nicolae, la care au participat reprezentanții tuturor autorităților și instituțiilor civile și militare din oraș, precum și o mare mulțime de intelectuali.

Mai mulți vorbitori au exprimat înalt Prea Sfințitului Mitropolit omagii și urări în numele diferitelor corpuri și categorii sociale.

Cel dintâi a vorbit dl general G. Leventi în numele ofițerilor și soldaților corpului VII Armată cari stau de strajă la hotare, neclintiți în credința că Dumnezeu îi va ocroti și ajuta ca pe unii ce sunt decise să apere o cauză sfântă și dreaptă. Dl general a rugat pe I. P. S. Sa să binecuvinteze oastea Corpului VII Armată și l a urat sănătate deplină pentru binele și fericirea neamului românesc.

P. D. Păr. protopop Em. Cioran a dat expresie sentimentelor de iubire și urărilor de sănătate din partea preoțimii. Trecând într'o scurtă revizită faptele de seamă ale I. P. S. Sale din anul 1939, accentuiază în mod deosebit momentul dela 27 Febr. când I. P. S. Sa a chemat întreg po-

porul Ardealului la Alba-Iulia ca mănat de o prezimțire a evenimentelor serioase ce aveau să vină. Efectul acestei chemări și al cuvântului înălțător rostit în acea zi de I. P. S. Mitropolit s'a arătat peste 2 săptămâni în acea însuflețire generală cu care întreg Ardelul s'a ridicat la 14 Martie și-a pornit spre hotarele de vest ale Țării să le apere.

Dl Dr. Sever Pop, primarul municipiului Sibiu, a adus I. P. S. Sale urările cetățenilor orașului. Ca de obicei Dsa a făcut, mărturisiri curajoase despre necesitatea credinței ca temelie primordială a vieții noastre naționale. Este de datoria noastră, a spus Dsa, să întărim credința, ca să ne întărim ființa națională. Credința și naționalitatea au fost la noi totdeauna strâns împletite. Pe amândouă trebuie să le apărăm cu tot atâta convingere. Dacă înainte vreme am luptat mai mult pentru limba și ființa noastră națională, azi vremurile cer să luptăm mai mult pentru credința noastră, cer să ne străduim să devenim adevărați creștini.

Dl Dr. George Preda, secretarul Frontului Renașterii Naționale din județul Sibiu, a adus omagii și urarea acestei organizații care, a spus Dsa, este incarnațiunea comandamentelor istorice și slujește imperativul solidarității noastre etnice în spiritul creștin. Regalitate, etnicitate și spiritualism creștin, acestea sunt atribuțiile majore ale F. R. N. În doctrina acestei organizații politice unice, ideea de stat se identifică cu ideea de neam, iar din ideea de neam românesc face parte integrantă ideea de creștinătate.

Tuturor le-a răspuns I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, spunând în rezumat următoarele:

«*Domnule General Comandant, Prea Cinstiți și iubiți Domni,*

Vă mulțumesc din toată inima pentru urările ce mi le faceți ca ocazia schimbării anului și pentru caldele sentimente

ce mi le arătați. Toate le refer la sfântul așezământ al Bisericii noastre, care a fost scutul de apărare al neamului în vremuri grele și care și-a dat contribuția sa la marele act al unirii noastre politice-naționale.

Biserica noastră a stat în toată bună vremea alături de neam și de sufletul lui. Azi se simte obligată să rămână în același rol, împlinind aceeași misiune de întărire, de încurajare, de însuflețire a poporului în împrejurările serioase prin cari trecem.

Despărțindu-ne de anul încheiat cu ziua de ieri, îl însoțim cu sentimente bune. El n'a fost un an rău pentru neamul și țara noastră. Nu l vom uita niciodată, în special pentru faptul că, în cursul lui poporul nostru a dat, la chemarea ce i s'a făcut, o strălucită dovadă că e gata oricând să-și apere patrimoniul primit dela înaintași. Anul încheiat a fost martorul unei puternice ridicări de conștiință a întregului nostru popor. Din el am rămas astfel cu un motiv în plus care să ne întărească încrederea în forțele de viață și de biruință ale neamului nostru.

E drept însă că acest an ne-a lăsat și moștenirea aspră a războiului crâncen între cele mai mari și înaintate popoare ale lumii. Din îngăduința lui Dumnezeu noi am rămas până acum feriți de grozăviile lui. Dar îngrijorările legate de el apasă și asupra noastră. Sunt atâtea forțe incalculabile angajate în el, încât nimenea nu poate prevedea evoluțiile ulterioare. Încă nu s'au deslășuit toate forțele ce stau față în față, ca să putem ști ce canalizare și ce întindere își va lua acțiunea de distrugere și de pustiire. Poate că o superioară intervenție a lui Dumnezeu va menține conflictul în stadiul actual. După prevederile noastre omeneste însă, războiul își va urma cursul cu o intensitate crescândă, cu o tot mai teribilă deslășuire de forțe și la sfârșitul lui se vor produce de sigur deciziuni și transformări adânc tăietoare în viața statelor și a națiunilor.

Ce trebuie să facem noi în asemenea împrejurări și perspective? Iată întrebarea capitală și chiar unică ce trebuie să ne-o punem fiecare. La ea nu se poate da decât un singur răspuns: **să ne pregătim!** Din toate puterile noastre să ne pregătim. Să nu pierdem nici o clipă pentru alte lucruri, cari pot fi importante în alte vremuri, dar cari nu sunt constrângătoare azi. Să ne concentrăm toate gândurile și ultima noastră energie pentru pregătirea în vederea eventualităților celor mai grave. Să ne pregătim ca forță armată. Știm că opera

de pregătire a armatei se află în mâini destoinice și puternice. Dar toți suntem datori să ajutăm cu sârg și cu nobilă înfrigurare această pregătire. Căci ea e chezașia zilei de mâine.

Ne trebuie apoi o desăvârșită pregătire a sufletelor; o mobilizare generală a sufletului românesc, cu toate forțele, cu toate luminile, cu toate entuziasmele de cari e capabil. Să căutăm în acest suflet ultima energie latentă și să o facem activă. Ne trebuie minte limpede, inimă caldă, o neînfrântă voință în avânt și disciplină, ne trebuie putere de rezistență și de răbdare. Numai cu ajutorul acestei armaturi sufletești putem sta cu fruntea ridicată spre ziua de mâine.

La această acțiune de mobilizare sufletească Biserica se simte obligată cu toate darurile și puterile divine ale ei. Biserica noastră e una cu neamul. Se roagă pentru el și pentru biruința lui. Se roagă pentru cei ce stau de pază la hotare. Ea e temelie din care crește puterea poporului. Căci unui popor îi trebuie arme, dar și credință. Prin credință am trăit, prin ea ne-am păstrat nădejțile, prin ea am biruit în trecutul nostru. Tot numai prin ea vom fi în stare să păstrăm această biruință. Credința în Dumnezeu e arsenalul în care găsim toate armele ce ne trebuiesc pentru lupta ce ne-ar putea fi impusă. Având credință în Dumnezeu privim cu curaj înainte spre destinul nostru național, cu încredere în forțele noastre etnice binecuvântate de Părintele cel ceresc.

Să ne simțim cu toții una în aceste zile grele. Dela o margine la alta a Țării, toate inimile românești să simtă la fel. Să înceteze orice ar putea să ne despartă, să ne slăbească blocul unității noastre de gândire și de simțire. Tranșeele să cuprindă un neam, o voință, un avânt. Un astfel de popor, înfrățit într-o unitate indestructibilă și însuflețit de credința în Dumnezeu, rămâne nebiruit. Sufletul nu poate fi biruit. Dovada o avem și în zilele noastre când un popor mic își apără cu îndârjire, în admirația lumii întregi, existența în fața unui puhoi de proporții înzecite. E o pildă întremătoare de ce poate un popor prin credință, prin unitate și prin iubirea de neam.

Dar noi avem asemenea pilde și acasă la noi, la moșii și strămoșii noștri. Aceștia sunt cu noi, dacă vom avea aceeași credință ca ei. Noi nu suntem singuri. E tot trecutul cu noi. Și prin noi se prepară întregul viitor al neamului.

Increderea noastră e cu atât mai neclintită cu cât știm că avem în fruntea

Suveranul în mijlocul ostașilor și cetățenilor la Constanța

Reînvie bătrânele datini, dela Curțile domnești de odinioară, când Domnul țării coboară, în zile de sărbătoare, ca și în clipe de crea cumpănă, în mijlocul suptelor săi credincioși.

După ziua de Crăciun, petrecută la granița apuseană, M. S. Regele Carol II, însoțit de Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba Iulia, de sfinții Tronului și de căpeteniile oștirii, a venit de anul nou 1940 în mijlocul oștirii și poporului din provincia dobrogeană.

Tomisul de pe vremuri este astăzi Constanța, falnicul oraș de pe malul mării. Vechea cetate a trăit o zi de mare bucurie și de multă nădejde că în anul în care intrăm, o pace dreaptă și trainică ne va fi redată, cu ajutorul de Sus, într'un timp cât mai apropiat.

După solemnitatea ostășească desfășurată pe platoul regimentului Călărași, unde suveranul a trecut în revistă trupele garnizoanei, a urmat recepția în sala primăriei. Cel dintâi a luat cuvântul dl consilier regal Gh. Tătărescu, președintele consiliului de miniștri, zicând: Conștiința de țara dreptului nostru, putem privi în liniște desfășurarea evenimentelor, doritoare de a contribui prin spiritul de dreptate și înțelegeri prietenești la așezarea păcii rodnice și durabile. Dl prim-ministru, interpret al simțămîn-

Țării un Domnitor energic, înțelept, clar-văzător, identificat cu soarta țării și a neamului. Să dăm mulțumire lui Dumnezeu că avem în aceste împrejurări un rege mare, ca Regele Carol II. Să-I urăm ca Dumnezeu să-I ajute să ne conducă mulți ani în vremuri cu pace, spre lumină și progres, iar de-o fi cu vrerea lui Dumnezeu să ne conducă și în vremuri grele cu vitejie, cu demnitate, spre biruință.

Dumnezeu să ocrotească pe bunul nostru Rege, Țara și poporul românesc.

La sfârșit I. P. S. Sa a făcut tuturor urări de Anul Nou.

La ora 13 a avut loc o altă recepție la dl general George Leventi, comandantul corpului VII Armată. La această recepție a luat parte, în frunte cu I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, reprezentanții tuturor autorităților din localitate, făcând urări Dlui General G. Leventi și scumpei noastre armate.

telor obștești, aduce M. Sale urările omagiale adânc respectuoase ale poporului nostru. — A vorbit apoi decanul corpului diplomatic, nunțul papal, Monseniorul Andrea Cassulo, în numele membrilor acestui corp acreditați pe lângă M. Sa. În discursul Său înălțător, Suveranul a răspuns:

Domnule Președinte al Consiliului,

Domnilor, Țin înainte de toate a vă mulțumi din adâncul sufletului pentru caldele cuvinte de urare ce Mi-le-ați adresat în numele Guvernelor și al Țării.

Urmând ideea că în aceste vremuri este datoria Mea de a petrece aceste mari sărbători în mijlocul acelor, cari de atâta vreme au fost chemați departe de căminurile lor, să-și facă o sfântă datorie, întărind prin prezența lor pietrele de hotar ale României, astăzi am venit aci la granița Maritimă a Țării să prăznesc începutul anului înconjurat de ostașii Armatei a II-a.

Ziua de Crăciun ce am petrecut-o printre păzitorii graniței apusene, Mi-a lăsat în inimă un sentiment luminos de bucurie și o încredere desăvârșită reînnoită în puterea morală a soldatului român.

Evenimente independente de voința noastră și hotărât nedorite de noi au făcut ca în anul ce a trecut și în acela care vine, efortul de căpetenie ce va trebui realizat, este perfectarea și desăvârșirea Apărării Naționale.

Niciodată această expresie, care adesea s'a considerat ca o formulă administrativă, nu are un înțeles mai viu și mai puternic decât astăzi: Apărarea Națională. Ea conține scurt și lămurit politica noastră pașnică, dar și hotărâtă.

Nu ne întărim, nu desăvârșim înzestrarea oștirii noastre într'un spirit agresiv, ci într'un spirit decis de apărare a ceea ce este al nostru și al dreptului conștiințat prin libera hotărâre a adunărilor din Chișinău, Cernăuți și Alba-Iulia.

În acest cadru hotărât românesc suntem gata a întinde mâna prietenească oricui vrea să ni-o strângă cu lealitate.

Fiecare din noi ne dăm foarte bine seama că timpurile sunt grele,

* FOIȘOARA *

Un preot harnic

Unul dintre cei mai vrednici preoți anonimi din veacul trecut a fost preotul Nicolae Lazar din Sebeș-Alba. S'a născut în Sebeș în 29 Iunie 1813, din părinții țărani Aron Popi Lazar (1784—1836) și mama Maria (1787—1837). Un alt frate al său, Ion, mai mare cu cinci ani, a fost paralisier, „clisier”, la biserica veche din Sebeș și a murit în 5 Febr. 1884, (Insemnări pe mormântul lor din cimitirul Sebeșului).

Care le-a fost numele de familie cel adevărat, nu se știe. După obiceiul locului și peste tot în multe sate din Ardeal preoții circulau în gura poporului după numele de botez, popa Ion, popa Nicolae etc. Un antecesor al lui Nicolae Lazar însemnat în conscripția din 1733 a avut numele de botez Lazar, iar copiii poreclii după acest nume. Astfel a moștenit și tatăl preotului Nicolae Aron Popi Lazar, iar fiul său Nicolae Popi Lazar. Se și iscălește în 1835 Nicolae Pop Lazar, iar în gimnaziu „Popi Lazar Niculaus, stud. saecundae scholae Normalis”, (Insemnare pe o carte: Hir liber est meus, est librum et Deus, hic Nicolaus natus Popi Lazar vocatus). Mai târziu ca preot în Sebeș și-a menținut numele

Nicolae Lazar. Școala primară a făcut-o în Sebeș. Fiind un elev eminent părinții se decid să-l dea la școală mai înaltă cu gând să-l facă preot, (Toate actele lui menționate în acest articol sunt depuse în muzeul eparhial din Cluj). În vârstă de 17 ani se înscrie în 1831 în gimnaziul rom. cat. din Alba-Iulia sub numele Nicolaus Pap fiu de „agricola”, în clasa „Media gramatica” pe care o termină în 8 Aug. 1832 ca al doilea eminent din toate studiile. În anul școlar următor urmează clasa „Suprema gramatica” pe care o termină în 31 Iulie 1833, iar în anul următor clasa „prima humanitatis” ca bursier „alumnus”. În acești doi ani învață Geografia Boemiei și Moraviei, din religie „doctrina religionis et de euharistia novae legis sacrificio, de poenitentia, de extrema unctione, de sacramento ordinis et de sacramento matrimonii, de officii iustitiae Christianae, de stimulo felicitatis et honestatis in nativa humana, lex rationis practicae, fundamentum religionis etc. Din istoria Ungariei „de clade mohacsiana ad nostra usque tempora”, apoi arheologia romană și geografia matematică. Toate studiile se predau în limba latină.

În 12 Aprilie 1834 încheie semestrul al doilea al anului școlar și Lazar vine acasă.

Ca toți băieții mai deștepti și sensibili la impresiile frumosului și îndemnat și de exercițiile poetice, pe cari le făcea în

școală, Lazar încă își pune la încercare aptitudinile poetice în timpul petrecut la școală în Alba-Iulia.

La sfârșitul anului școlar 1831—32 își încheie caetul de religie cu versurile:

Mai mult de 40 de întrebări
Le învățăm cu mari sudori,
Dar dacă le vom învăța
Pe Domnul noi vom lauda,
Cu toții apoi vom striga
Slavă acum ție
Al nostru bun Messie.

Caetul de aritmetică îl încheie astfel:

Asta aritmetică
Încă nu-i sfârșită,
Numai începută
Și negătită,
Pentru că învățăm pe tablă
Ca să nu ne pară neagră.
Așa dar noi amândoi
Putem să învățăm și noi,
Și fără învățătură
Să nu o luăm în gură,
Ci mai bine în cap
Să ne cadă mai cu drag.

Mai norocos este însă în versificația latină însemnată în caet în 1834: Quod vetuit vitae ratio sine fara superstes Natorum possim quator esse pater Haec si displicui misera solatia fient Fient si placui praemia haecque mihi.

Tot în vremea aceasta probabil desiluzia unui amor zadarnic îl inspiră aceste versuri: *Desnădejdea*:

Mi s'a stins nădejdea toată
Și mă vântur rătăcit,
Căutând cumplită 'mi soartă
Care m'a nenorocit.
Să o 'ntreb pe ea de poate
Nădejdea a 'mi străluci
Și de poate întru toate
Iară a mă ferici.
Dar puterea îmi slăbește
Și 'nzadară mă nevoiesc
Nu 'mi ajută, ci grăbește
Cu pământ să mă 'nvălesc.
Iată dar că și norocul
Și nădejdea mi-a perit,
Iată c'a sosit sorocul
Să mor desnădăjduit.

Mai sugestive sunt apoi sentințele despre fericire pe cari le înseamnă în caet: Vitam quae faciunt beatiorem haec sunt: Res umparta labore, sed relicta Non ingratus ager; focus perennis, Lis nunquam, toga rara, mens quieta, Vires ingenuae, salubre corpus, Prudens simplicitas, sine arte mensa, Nox umebria, soluta curis, Non tristis thorax, attamen pudicus, Summus quis faciat brevem tenebras, Quod sis esse velis, nihilque malls, Supremum nec metuas diem nec optes.

În anul școlar 1834—1835 face cursul teologic în Sibiu, iar în toamna anului 1835 este învățător în Boița Sibiului. Aci alcătuiește la Crăciun o poezie mai lungă: „versuri sau cazanle la Die Nativitatis Domini

dar ori cât de grele ar fi ele, națiunea trăește înainte și datorită conducătorilor este de a face din acest trai un lucru cât mai bun și cât mai folositor obștei naționale.

În timpuri grele ale trecutului, Poporul Nostru a arătat atât de luminos înaltul său simț patriotic, a arătat că oricare ar fi urgiile vremurilor, România a progresat și și-a afirmat rolul destinat ei în cartea cea mare a civilizației mondiale.

Acest crez, care ne este indicat de trecutul nostru, trebuie să ne dea încrederea desăvârșită în viitor și trebuie să ne dea imboldul trebuincios de a munci fără preget pentru consolidarea și progresul nostru.

Oricare ar fi noul întunecați cari în momentul de față se întind asupra lumii civilizate, noi să privim

viitorul cu încredere; să muncim cu credință și patriotism la întărirea noastră națională.

Cu toții să ne rugăm Celui de Sus, ca să strălucească cât mai repede asupra omenirii razele binecuvântate ale păcii și ale bune înțelegeri între oameni și popoare, ca drumul ascendent al civilizației noastre să nu mai fie oprit și ca toată umanitatea să se bucure de binefacerile ei.

(Mulțumind pentru felicitările exprimate în numele Corpului diplomatic, M. Sa spune:)

Și acum, la începutul acestui an, care să-l dorim cât mai bun și pașnic, adresez Țării Mele cu o inimă caldă strămoșasca urare de:

Sa trăiască!
Sănătate!

Dumnezeu este iubire...

Aceasta ni s'a descoperit în Iisus Hristos, că Dumnezeu este iubire: iubire în sânurile negrăite ale veșniciei iubire peste chemările de izbăvire ale făpturii. S'a descoperit în cuvânt și faptă: viața lui Iisus Hristos e împletită pe zăriștea de lumină ce o aprinde în lume iubirea Tatălui față de Fiul, — a Fiului față de Tatăl, — ca harul iubirii divine să se reverse peste toate, — mir al binecuvântării cerești turnat peste ranele omenirii. Ființa lui Iisus este iubire, inima lui e milă vastă cât suferințele cosmosului, șapta Lui — mântuire: în El își găsește sălașul alinării toate doririle și durerile umane.

Iar dacă Dumnezeu este iubire, — e natural că și acele vor să fie „fii ai lui Dumnezeu” — să fie raze frânte din lacrima iubirii divine. A fi asemenea lui Dumnezeu este a fi topiți în iubire: iubire față de Dumnezeu, reflectată cu putere peste sbuciumările vieții omenescii. Căci iubirea nu-i poți răspunde decât prin iubire; însăși făptura nu o poți iubi cu adevărat, dacă n'o iubești în Dumnezeu. De ce? Pentru că a cunoaște pe Dumnezeu sau creatura — este încă un act de oarecare indiferență: cunoașterea nu implică o participare totală. Ea înseamnă asimilarea obiectului la posibilitățile umane de pricepere. De aceea lasă în suflet și bucuria cuceririi, dar și amărăciunea marginirilor necuprinzătoare. Și această amărăciune a marginirilor noastre este cu atât mai accentuată, cu cât ne apropiem prin ierarhiile creaturale spre Dumnezeu. Viața făpturii își învâluie adesea sensul

în faldurile neguroase ale misterului: cu atât mai mult taina de peste veac a vieții divine. Dumnezeu — în Ființa sa — nu poate fi cuprins sub strașina îngustă a înțelegerii omenescii. Cunoașterea deschide zările vaste ale universului, dar nu cuprinde, ci doar boldește sufletul spre zările divine care o depășesc. E adevărat că teologia poate înălța mintea — pe aripile de vultur ale adevărului revelat — până la amănunțimea perspectivă a Necuprinsului divin, dar dacă aceasta rămâne numai cunoaștere, e sămănușă fără rod bogat: o cunoaștere asimilată, o noțiune fără putere. Ea sîcșită în suflet dogoarea dorului de-a trăi, de-a simți aceste perspective, nu numai a le gândi. Dar pașii dorului cresc și progresează din flăcările iubirii. Numai în cunoaștere, fără iubire, nu poate exista viață în Dumnezeu. Căci prin iubire — spre deosebire de cunoaștere — sufletul nu asimilează, ci se asimilează, nu acumulează, ci se dăruiește, nu limitează, ci e eliberat, e dilatat după proporțiile obiectului dorit. Iubirea are această putere de a cioplă ființa întreagă după modelul dat: e un proces de nivelare, de egalizare, în care nu obiectul e înghesuit în „magazia de cunoștințe”, ci subiectul e modelat după liniile obiectului său. De aceea cunoașterea fructificată în iubire e adevărata cunoaștere: ea zidește țările sufletului. Fără iubire însă, ea transformă intelectul într'un hambar de erudiție și nu-l leagă temeinic de rădăcinile vieții, sau într'un pustiu în care toate tendințele

sunt valabile, mai ales tendințele existenței terestre. Iubirea este puterea prin care cercul sevă vivificatoare în trunchiul vieții, scorjit de vicisitudinile cunoașterii gratuite.

Se'nfelege din aceste considerații, de ce pe Dumnezeu nu trebuie să-L avem numai ca obiect de cunoaștere (în sens obișnuit), ci, mai ales, ca pisc al doririlor noastre: iubirea ne asimilează lui Dumnezeu, ne face asemenea Lui. Precum prin iubire s'a coborât El ca pe noi să ne îndumnezeiască, tot așa prin iubire trebuie să ne urcăm vrerile spre luminile făgăduinței, ca darul iubirii divine să-l simțim lucrător în suflet. Căci iubirea nu caută decât pe Dumnezeu: nici lumea, nici pe sine. Unicul ei dor, unica ei obsesie este Dumnezeu. El e totul și toate. Celelalte — în afara lui — au gustul nimicniciei și amarul deșertăciunii. Numai El poate umplea cu adevărat vasta capacitate a însetărilor umane. De aceea iubirea nu cunoaște decât voile Lui, și singura ei bucurie e să simtă în sine vie slava lui Dumnezeu — ca s'o reflecteze în lume, peste lume. Sufletul e astfel răpit de frumusețea Creatorului său: se luminează, se înalță, se transfigurează. Se ridică — în tainică unire — pe acele culmi unde simte adierile miresmei divine. Iubirea este ca focul care înroșește fierul și-l face luminos; ea aprinde ființa umană sub efluviiile harului și o face să trăiască numai pentru Dumnezeu, să gândească, să voiască numai ce vrea Dumnezeu, să strălucească în reflexele energiei divine. Prin ea cresc acei „nebuni pentru Hristos”, pe cari nici necazurile, nici strămtorarea, nici primejdiiile, nici lanțurile, nici moartea — nimic din cer sau de pe pământ — nu-i poate despărți de dragostea lui Hristos. Cel ce nu se mărginește să cunoască viața lui Iisus, ci și îndrumăză năzuințele pe cărările transfiguratoare ale iubirii, va cunoaște cu adevărat că din inima lui isvorăsc isvoare de apă vie, după care aleargă dorurile veacului pe căile pământului. Căci isvorul vieții este Hristos, iar a iubi pe Hristos e a fi asimilat iubirii Lui, a deveni însuși generator de viață, întrucât nu mai trăiești tu, ci Hristos trăiește în tine. Acesta e miracolul iubirii: ne face cu adevărat „fii ai lui Dumnezeu” după chipul și slava lui Iisus Hristos. Dacă cunoașterea își are limitele ei, iubirea ne mână peste valurile cari bat în ritmul veșniciei: spre desăvârșirea divine. Ea nu e limitată. Din contră, crește ca flacăra alimentată în permanență, consumând „omenescul” din noi, ca să-l puie la picioarele Domnului. Pe Dumnezeu nu-L poți iubi altfel — când într'adevăr îl iubești — decât numai din

tot sufletul, din toată inima și din tot cugetul. Nu în începuturile șovăelnice, ci pe crestele apropiate de desăvârșire ale iubirii, ființa omului devine lumină ce tremură sub zări divine, așa cum raza soarelui tremură sub zăriștea cerului. De altfel Dumnezeu — Cel ce este iubire — nu ne cere decât iubire: prin ea ne „urăjește”, ne „robește”; prin ea devine cu adevărat stăpânul vieții noastre, iar noi devenim iesle sălășuitoare a dumnezeirilor.

Din aceeași considerație se'nfelege de ce pe Dumnezeu trebuie să-L avem decât în Dumnezeu. Înțelegem, desigur, pe semenii noștri. A iubi făptura în sine, — sau în afara lui Dumnezeu — este a ne asimila și imperfecțiunilor ei, și adesea a renunța la Dumnezeu. Iubirea aceasta nu transfigurează ci nivelează în jos, nu luminează ci întunecă, nu înalță ci coboară, nu înobilează ci apleacă adesea spre păcat. E o iubire spre pierzare: în ea este isvorul tuturor patimilor ce frământă cu zădărniciia lor viața omenescă. E destul să privești atent împrejuri, ca să identifice variatele chipuri ale rădăcilor morale și spirituale la care duce iubirea făpturii în afara de Dumnezeu. Ea se purifică — devenind mântuitoare — numai în cadrul iubirii lui Dumnezeu. Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, nu-și poate iubi — în sens înalt — nici pe semenii săi. Căci rădăcina iubirii de oameni este în iubirea lui Dumnezeu. O astfel de iubire este o aplecare ce înalță, o coborâre ce ridică din stricăciune la viață, asemenea iubirii lui Hristos, care n'a însemnat asimilarea cu păcatul, ci coborârea la starea condiției pământești spre a o lumina în slavă dumnezeiască. Tot așa iubirea făpturii în Dumnezeu nu este egalizarea în imperfecțiune — în păcat, — ci simțirea durerilor ei, spre a le sălta în slavă izbăvitoare. De altfel cel ce se știe unificat în iubire — cu Dumnezeu, nu se poate opri la atitudinea de singulară slăvire a divinității: iluminările pe care le plouă cerul peste el, se vor revărsa. Comunicabilitatea este una din însușirile sufletului plin de dragostea lui Dumnezeu: cum fierul înroșit comunică împrejuri căldură și lumină, așa sufletul aprins în vâlvățiile iubirii, îmbrățișează în căldura și lumina lui spirituală pe semenii săi. Dumnezeu — Cel ce s'a sălășluit în ieslea sufletului — este iubire, de aceea sufletul se împarte, ca hrană a iubirii, peste durerile și nădăjduirile celor din jur. Isvorul iubirii de oameni este în iubirea de Dumnezeu, căci ea este o rază din iubirea lui Dumnezeu către oameni.

Dumnezeu este iubire, și spre a trăi în Dumnezeu trebuie să aderi la iubirea Lui. Cunoașterea nu-i suficientă. Dovada

Noștri Iesu Cristu, culeasă și în versuri alcătuită de Nicolae Pop Lazar, poeta absolus, dascăl în Boița 1835 Dechemvrie.

Cu aceasta își încheie încercările poetice și se dedică exclusiv problemelor școlare. În Boița stă doi ani. Iar în toamna anului 1837 trece la școala din Râșinari, chemat de poporul de aci „ad petitum comunitatis disunitae Reșinar” este numit „ad officium ludimagistratus” din partea directorului școlaelor ortodoxe Moise Fulea, (Decretul din 26 Aprilie 1838).

În lipsa unei programe analitice oficiale, își alcătuește el însuși o programă: „Însemnarea tuturor învățăturilor carea în școala naționalicească a satului Râșinari sub curgerea semestrului întâielea a an. 1837—8 pentru pruncii și pruncele cele mai mici în trei clasuri împărțiți vor învăța”.

În scopul acesta pregătește și manualele necesare instrucției. Pentru Geografie traduce manualul lui Benigni „Scurtă învățătură despre geografia Transilvaniei după Iosif Benigni de Mildenberg”, completată cu date speciale despre Ardeal după un manual latin „spre folosul școlaeli primare de aici”. Pentru religie întocmește pe seama clasei primare rugăciunile, clasa a doua o împarte în două grupe. „Răspunzătorii mai mari învață catehismul, moralul mic, detoriile supușilor, plecăciune către Monarh, în timp de pace și de război”, iar cei mai mici rugăciunile și cântările bisericești și despre patrie, învierea, înălțarea

și Pogorârea Duhului Sfânt și „explicarea celor zece demandacii dumnezeiești”. Pentru limba română gramatica, etimologia, „declinațiunile cu comparacii” și scrisoarea cu slove și litere. Pentru aritmetică „desfacerea, reducerea și după specii cu numeri numiți și numeri mai mari nenumiți”.

În anul 1846—7 este învățătorul clasei a treia în care se ocupă mai insistent de religie. În semestrul prim „Sinopsis Scripturae” dela facerea lumii până la Iisus Navi, iar în semestrul al doilea „Istoria biblică a legii vechi” până la Solomon. Se iscălește „docent”.

Cursurile și le încheie totdeauna cu examene publice în prezența poporului din sat, punând câte un elev să rostească o cuvântare, pe care i-o alcătuește Lazar, la care apoi răspunde dânsul îndemnând copiii să învețe, iar poporul să-și dea copiii la școală.

Ca învățător și-a făcut datoria, „cu părintească osârdie în toate ceasurile de școală, ba sporia și mai mult a-și împărți talantul a face pe elevi adevărați ucenici luiși”. El însuși mărturisește că „nu plata, simbriuța, l-a făcut dascăl, ci cugetul de a ne mai procopsi și noi rumâni de noi, a ne deschide și noi ochii spre a vedea cum în lumea aceasta trecătoare a ne feri de înghimpoșii ei spini”. Lazar este de principiu că „lucrul laudă pe meșter”, și de aceea se dedică școlii cu trup și suflet,

convins că școala este „podoaba neamului, folosul tuturor, voia cerului”.

Zece ani a fost învățător în Râșinari. În 20 Iulie 1848 încheie „cursul de veară” cu examen public. Tot atunci se întoarce dela Innsbruck deputația română, în care era și preotul din Râșinari, Sava Popovici Barcianu. Poporul îi iese într'întâmpinare în capul satului, iar Lazar îi ține o înflăcărată cuvântare, încheind cu cuvintele „Trăiască fiitorul oraș român Râșinari”.

(Sfârșitul urmează) Dr. Seb. Stanca

Meditație

Mici și sârmani...

...Amîn zic vouă: întrucât ați făcut unuia dîntr'acești frați ai mei prea mic, mie ați făcut.

(Mt. 25, 40).

Vânt de iarnă geroasă bate în geamul ferestruții șubrede și mătură ninsoarea de pe coperișuri.

Copilașii, trei frațiori, scriburesc lângă vatră, cu ochii înlacrimați, căci vatra dă mai mult fum decât flacăra.

Măicuța lor e dusă, din zori, la munca dela fabrică, și e departe și nu se întoarce decât pe inserate. Un urciur de apă, o bucătică uscată de pâine de-aseară, formează provizia lor întreagă, prea multă pentru unul care e sătul, și mult prea puțină pentru cei trei sârmani cărora li-e foame.

Ușa se sguduie din când în când. Pare că sună și glas, și pași de oameni. Nu e nimeni. Vântul nebul se joacă în jurul casei și deasupra ei, și trimite fumul ca să încăzească trupurile fragede de lângă vatră...

În slava cerului răsună imn de slavă... Vântul se cumițește. Micii Ingerași, solii Domnului, zboară și cutreeră pământul, ca să-l aducă svon de bucurie și pace.

Iată se opresc la bordeiul stînger, bogat de jale și nevoe, unde nimeni nu se apropie cu mână de ajutor.

Și Ingerașii grăesc: — Doamne, aici revarsă-ți darul Tău și fi milostiv, Stăpâne!

Noaptea lină s'a coborât. O rază de foc străbate văzduhul și stăruie deasupra căsuței de lângă drum și deasupra lcoanei Sfintei Fecioare, Stăpâna și Maica noastră a tuturor.

Mila Domnului trimite, pe rază de lumină, sfinte și prețioase daruri: sănătate, dragoste, răbdare, — tot atâtea comori pentru suflete încercate aici pe pământul de patimi și deșertăciuni...

Maica Indurării miluiește pe cei îndurerăți și-i mângăie în zile de restrigțe. Iată, copilașii au adormit și, cu surâs pe buze, visează de o țară cu soare mult, cu pâine caldă, cu flori și verdeață...

Tatăl lor, trecut de mult la cele veșnice, pășește înfiorat calea vâmlor și plutește acum cu duhul în împărăția nopții.

concretă o avem în cele două feluri de vieți atât de distanțate: viața obișnuită rădărită din cunoașterea abstractă a lui Dumnezeu și iubirea reală a făpturii în afară de Dumnezeu, — și viața sfinților înflorită din cunoașterea nimicniciei omenești și iubirea înflăcărată, vie a lui Dumnezeu. Preotul adevărat este lumină nu numai prin harul ce i s'a dat, dar și prin inima lui, în care harul devine dătător de viață și pentru el, și pentru credincioși. Căci el pășeste pe cărările iubirii. Ale iubirii de Dumnezeu și de oameni...

N. Mladin

„O singură gândire, o singură credință“

Cu prilejul marilor praznice, ducându-se în mijlocul soldaților Săi, Suveranul a voit să demonstreze că, prin El, țara întreagă se află alături de inimile viteze ale apărătorilor țării; că ei, ostașii, reprezintă, în aceste vremuri, cea mai de seamă cheazășie a securității țării, — nu o cheazășie agresivă. Altul e rostul puternicei noastre armate.

Și nimeni nu putea să înfățișeze mai bine adevăratul rost al acestui brâu de platoșă și de suflute tari, decât însuși Domnul țării.

„Gânduri de pace“ și „raze de încredere“, — iată ce minunat dar aduce un Rege armatei Sale, țării Sale și omenirii, în aceste clipe, când par'că pe frunțile tuturor națiunilor nu se mai găsește loc decât pentru norii îngrijorărilor.

Pentru că ne-am mira, atunci, că vorbele rostite de Maiestatea Sa Regele Carol al II-lea au fost primite ca o bună veste nu numai de suflutele ostașilor, ci de toți cetățenii, fără deosebire.

„În ideea de pace — a spus Maiestatea Sa, — am dorit și doresc să văd ideea formării din ce în ce mai puternice, în acest popor, a unui singur mănunchi, în care să fie o singură gândire, o singură credință“.

Iată cuvinte Regale și o bună veste adusă de Suveran armatei Sale, poporul Său.

Răspunde țara întreagă...

La marele împrumut național, pentru înzestrarea oștirii, cetățenii români răspund pretutindeni cu însutle fire și dragoste.

Cei mici și cei mari, bătrâni și tineri, săraci și bogați, vin cu toții să-și aducă banul agonisit, ca astfel să se pregătească și să se întărească puterea armată a țării.

Sume respectabile se subscriu zilnic la ghișeele băncilor din toate orașele.

Slujbași, de toate categoriile, dau cu încredere și voie bună leaful lor pe o lună de zile, sau și mai mult, în scopul marelui de apărare cât mai temeinică a patriei.

Cei cu venituri modeste jertfesc pilduitor din mult-pușinul lor.

Cei cu dare de mână, precum și întreprinderile de felurite soiuri, la rândul lor, nu vor sta mai pe jos de cei dinți.

Preocuparea întregii națiuni trebuie să fie astăzi: a da prisosul său, în grabă și cu mână largă, pentru ostașii noștri, știind că liniștea de azi, a căminului fiecăruia, se asigură schimbând economiile în Bonuri pentru înzestrarea armatei.

Doarme întreaga fire: vânt, codri și ape și izvoare stau încremenite...

Nu mai inima de mamă e deșteaptă. Și, suspinând o rugăciune, se apleacă deasupra micuților ei scumpi...

— Stau și priveghez, și sufletul meu nu mai e intristat... Malca Domnului este cu mine și cu voi!

Pr. Miron Maier

Roadele mântuitoare ale Intrupării

Să ne fie bineplăcută răscumpărarea Domnului

Ingerul Domnului la Nașterea Mântuitorului nostru ne zice: „Vestesc vouă bucurie mare“. — Întru adevăr această bucurie este atât de mare încât mintea omenească n'o poate cuprinde.

Mare ne-a fost răul, când eram ținuți robi ai mâinii lui Dumnezeu și ai puterii diavolești, dar și mai mare era nenorocirea oamenilor, când nu voiau să știe de aceste șii și le neglija, până ce nu ni s'a vestit aceea bucurie mare, că a venit în lume Acela care ne-a scăpat de aceste rele.

A venit doftorul la cei bolnavi, răscumpărătorul la robi, drumul la cei răătăciți, viața la cei morți, mântuirea la cei osândiți.

Precum Moisi (Eș. 3, 10) a fost trimis de Domnul spre liberarea poporului israelitean din robia egiptenilor, astfel Iisus Hristos a fost trimis dela Tatăl cel ceresc spre liberarea neamului omenesc din robia diavolului.

Precum porumbelul, după ce s'a uscat pământul, s'a reintors la corabia lui Noe, având în gură un stâlpar de maslin cu frunză (Fac. 8, 11), astfel și Iisus Hristos a venit pe lumea aceasta spre propovăduirea păcii și spre împăcarea neamului omenesc cu Dumnezeu Tatăl.

Deci cu drept cuvânt să ne bucurăm și să ne veselim în ziua aceasta, în care ni s'au arătat milele neprețuite ale lui Dumnezeu. De vreme ce fiind noi vrăjmași (Rom. 5, 10), Dumnezeu ne-a iubit, încât nu s'a rușinat de a lua asupra sa firea noastră cea slabă, dreptăcea nici nu și-a urât trupul său (Ef. 5, 29) ci făcându-ne părtași de firea sa, nu ne va lepăda dela sine.

Măreția acestei taine mintea noastră n'o poate cuprinde. În ea, pe lângă josomea noastră cea de pe urmă, strălucește cea mai mare înălțime, iar pe lângă puterea cea mai înaltă domnește cea mai adâncă slăbiciune. Înțelepciunea lui Dumnezeu le-a știut împăca.

Prețul nemărginit al dreptății se cerea pentru jignirea omului, deoarece omul s'a îndepărtat de Dumnezeu, binele cel nesfârșit. Dar care lucru ar fi putut sluji ca preț de răscumpărare? Asta nici mintea omenească, dar nici cea îngerească n'a putut-o găsi. Dreptăcea a trebuit ca însăși dreptatea, cea nemărginită, să dea prețul potrivit sieși, prin aceea ca Dumnezeu cel Ziditor să pătimească în trup, pentruca trupul făpturii să nu sufere pe veci (II Cor. 5, 19).

Astfel însuși Dumnezeu a reimpăcat sieși lumea, însuși Dumnezeu s'a făcut mijlocitorul nostru întru sine prin câștigarea neamului omenesc cu sângele Său (Fapt. 20, 28).

Făptura a jignit pe Ziditorul ei, dar nu s'a îngrijit de împăcare, ci cel jignit, luându-și trupul făpturii, se face împăciitorul făpturii.

Omul a părăsit pe Dumnezeu și s'a asociat diavolului, dușman lui Dumnezeu, dar cel părăsit caută cu tot deadinsul pe fugarul și îl poștește cu toată duiosia la sine.

Iată cum întrec milele nesfârșite ale lui Dumnezeu mințile și cugetările noastre! Firea noastră prin păcatul lui Adam s'a necinstit, iar prin Hristos s'a făcut mai slăvită. Mai mult am primit prin Hristos, decât am pierdut prin Adam. Păcatul s'a înmulțit, dar harul lui Dumnezeu a prisosit. În Adam am pierdut nevinovăția noastră, iar în Hristos am primit deplină îndreptarea noastră (Rom. 5, 18).

Deși la Dumnezeu toate însușirile sunt la fel egale, totuși, afară de proslăvirea atotputerniciei lui Dumnezeu, trebuie să proslăvim mai mult binefacerile lui Dumnezeu.

Unii admiră creațiunea, iar alții răscumpărarea, deși amândouă sunt faptele atotputerniciei lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut lucru minunat, când trupul nostru

și oasele noastre le-a format, dar a operat fapta și mai minunată, când însuși Dumnezeu a binevoit să se facă trup din trupul nostru, și os din oasele noastre (Ef. 5, 30).

O, suflute al meu, să fii nespuse de recunoscător Dumnezeului tău, care te-a creat, pe când nu erai, te-a răscumpărat, pe când prin păcat erai osândit, ca apoi alipindu-te prin credința ta vie de Hristos, răscumpărătorul și Mântuitorul tău, să te facă părtaș în ceru de bunătățile și bucuriile sale veșnice. Ivo

Conferință preoțească. Preoțimea tractului Sf. Gheorghe și-a ținut conferința de toamnă la 30 Noemrie, comemorând cu acest prilej pe marele arhieru Andrei Șaguna.

După slujba religioasă și invocarea Duhului Sfânt, P. C. pâr. protopop Aurel Nistor, deschide ședința și prezintă pe noii preoți din tract: Pr. Sorin Nistor, profesor la gimnaziul din localitate, și Pr. Gheorghe Grovu, paroh în Sf. Gheorghe.

Se citesc lucrările preoților Iacob Gheorghe, Pavel Vițelar și Ioan Șoșu, referitoare la „Școala de Duminecă“.

Pr. Iacob Gheorghe, în lucrarea sa pleacă dela realitățile constatate în parohiile secuizate, prezintă câteva directive de urmat în alcătuirea unui program de Școală de Duminecă în aceste parohii.

Pr. Pavel Vițelar și Ioan Șoșu aduc o seamă de îndrumări în vederea alcătuirii programelor pentru parohiile românești.

După citirea lucrărilor, prin discuțiile urmate, s'a alcătuit în linii generale programul pentru întreg tractul.

Recenzia cărții dlui Gh. Tulbure, „Mitropolitul Șaguna“, făcută de Pr. Sorin Nistor, a fost bine apreciată de cei prezenți ca o fericită evocare a personalității providențialului mitropolit.

Conferința se încheie cu un parastas pentru odihna sufletului Mitropolitului Andrei, slujit de P. C. pâr. protopop cu un sobor de preoți.

La slujbă au participat toate autoritățile în frunte cu dnii: prefectul județului, primarul orașului, Comandantul Legiunii de jandarmi și numeroși funcționari.

Conferința s'a sfârșit prin comunicări făcute de P. C. pâr. protopop. — Pr. Gheorghe Iacob.

Sfințire și cerc pastoral. Duminecă, 10 Decembrie 1939, s'a făcut sfințirea capelei ortodoxe române, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, din filia Hodoșa, aparținătoare parohiei Ditrău, protopopiatul Oituz, fiind convocat pentru această dată și cercul pastoral al Ciucului.

Au fost de față la pioasa solemnitate: preoții Cercului cu mai mulți intelectuali și alți credincioși.

După utrenie s'a făcut sfințirea capelei, apoi s'a oficiat sfânta Liturghie în sobor. La sfârșit, în prefața frumose cuvite, părintele profesor Nicolae Petrescu a arătat importanța evenimentului în legătură cu evanghelia Duminecii, și mulțumind dnei Olimpia Heim și dlui Heim pentru sârguința depusă întru amenajarea și împodobirea capelei.

La conferința intimă s'a citit despre lucrarea pâr. profesor Dr. Gr. T. Marcu, „Saul din Tars“, recenzie de părintele Ioan Dumitru din Tulgheș, ascultată cu mult interes de toți cucernicii frați. — Coresp.

Institutul de credit fonciar din Sibiu

aduce la cunoștință generală, că Consiliul său de Administrație în ședința din 11 Decembrie 1939 a hotărât să plătească creditorilor cuprinși în aranjamentul conf. art. 52 din Legea Conversiunii a zecea rată de 4% cu începere dela 15 Ianuarie a. c. (1) 1—1

INFORMAȚIUNI

Știri din Eparhia Hotinului. — Din Bălți primim știrea îmbucurătoare că la 3 Ianuarie a. c. s'a inaugurat tipografia Eparhială, rodul cultural al păstoririi P. S. Tit Simedrea, care a creat acolo un far de lumină ortodoxă și națională.

Comitetul de redacție al revistei: Însemnări creștine, organ de îndrumări pastorale și misionare, a organizat împreună cu oameni de bine din acea eparhie o frumoasă serbară, pentru inaugurarea tipografiei și sărbătorirea Arhipăstorului Tit al Hotinului, ale cărui realizări de patru ani de zile sunt mărturie grăitoare ale apostolatului său luminat. La manifestarea dela Bălți a participat și Rezidentul regal. Felicităm din tot sufletul pe P. S. Tit al Hotinului pentru rodnicia sa păstorire și dintr-o Eparhie Hotinului continuă înflorire și progres.

Cămin Cultural premiat. La concursul datinelor de Crăciun, organizat în ziua de 23 Dec. 1939, la Ateneul Român de către Fundația Culturală Regală „Principele Carol“, s'au prezentat peste 100 echipe de colindători, fiecare reprezentând altă și altă datină românească și creștinească de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului. A fost o adevărată desfătare sufletească pentru ceice au participat la acest minunat concurs. Cu plăcere anunțăm, că premiul I pentru Căminele culturale a fost câștigat de echipa Căminului Cultural „Ion Oncescu“ din frunțașă comună Răhău—Alba, condusă de preotul Romul Grecu, ajutat de învățătorul Ioan Moga și de primarul comunei N. Floca, când s'a înfățișat obiceiul local numit „Butea feciorilor“. Aceeași echipă a mai câștigat cupa ziarului „Curentul“, o minunată cupă de metal, cea mai frumoasă dintre cele oferite ca distincție deosebită pentru felul în care s'a prezentat echipa. Conducerea Căminului din Răhău merită multă laudă pentru succesul obținut de echipa sa.

Ajutor pentru nenorociți. O mare catastrofă s'a produs în Anatolia, unde cutremurul de pământ a distrus complet numeroase orașe și sate. Câteva zeci de mii de morți și răniți sânt jertfele cumplitei cutremur. Spre a veni în ajutorul poporului turc, prieten și aliat al țării noastre, guvernul român a aprobat un credit extraordinar de zece milioane de Lei, destinat cumpărării de materiale ce vor fi imediat trimise locuitorilor fără hrană și fără adăpost din Anatolia. Acelaș guvern a mai trimis guvernului Turciei telegramă de simpatie și condoleanțe în marele dezastru ce lovește un nobil popor.

ȘTIRI LOCALE

Răscumpărare. Dl Ioan Stanciu, măestru zugrav, își rescumpără feliicitările de ziua numelui cu 100 Lei în favorul Fondului Victor și Eugenia Tordășianu, pentru înzestrarea școlii sărace. Pentru prinos mulțămeste Comiteteul.

Răscumpărare. Dl Ioan Marcu, conducătorul Bibliotecii Arhidiecezane, își răscumpără feliicitările de ziua numelui cu 200 Lei în favorul Legatului Iosif și Paraschiva Marcu dela Societatea română de înormântare din Sibiu. Pentru dăruire mulțămeste T. Popovici, președinte

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.